

[Dorte Bennedsen]

Dorte Bennedsen (S).

Jeg vil gerne til fru Hanne Severinsen sige, at noget tyder på, at fru Hanne Severinsen nu alligevel er begyndt at forstå indholdet af dette meget lange og indviklede ændringsforslag.

Til ministeren kan jeg sige: ja, fortolkningen er korrekt; vi vil gerne være med til at reservere til andre formål end atomkraft.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges med 74 stemmer (S, SF, RV, VS og FP) mod 62 (KF, V, CD, KrF og FD).

Formanden:

Om denne vedtagelse vil der nu blive givet meddelelse til miljøministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Anden behandling af lovforslag nr. L 85:

Forslag til lov om ændring af lov om kommuneplanlægning.

(Fremsat 21/11 84. Første behandling 29/11 84. Betækning 26/4 85).

Der var stillet 19 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Dorte Bennedsen (S):

Som det fremgår af betænkningen, kan socialdemokratiet stemme for en række af de ændringsforslag, der er stillet af ministeren, og det har den enkle forklaring, at ministeren har overtaget en stor del af de ændringsforslag, vi har stillet, og gjort dem til sine, og vi skal da ikke klandre ministeren for, at han på disse punkter er kommet til fornuft.

Herudover har vi nogle bemærkninger til nogle af de øvrige ændringsforslag, og det drejer sig først om ændringsforslag nr. 12, der er stillet af socialdemokratiet og SF. Den af ministeren foreslåede tekst betyder nemlig en ikke uvæsentlig svækkelse af offentlighedens mulighed for medvirken ved kommuneplanen, idet ministeren vil tillade kommunalbestyrelsen at ændre i planen, efter at den har været ude til høring, og uden at ændringerne har grund i de indsigelser og forslag, der er kommet frem under høringen. Det finder vi uacceptabelt, og derfor har vi stillet det nævnte ændringsforslag, således at ændringer kun kan foretages af kommunalbestyrelsen på baggrund af indsigelser ved høringsprocessen.

Ligeledes er vi uenige i ændringsforslag nr. 13 til § 47, stk. 3. Det skal indrømmes, at den nu foreslåede formulering er en smule bedre end ministerens første udspil, men der er stadig tale om en alt for løs formulering, som kunne være genstand for en tilfældig fortolkning, og vi kan derfor ikke stemme for den.

Socialdemokratiet har stillet ændringsforslag nr. 14 og nr. 18, som går ud på, at foringer, der har en lokal forankring, skal orienteres, hvis de fremsætter ønske om det. Det kan vel egentlig knap nok undre, at regeringen ikke kan gå ind for disse forslag, for det står jo efterhånden klart, at talen om det nære samfund mest er til anvendelse i festlige stunder, men det overrasker unægtelig, at det radikale venstre ikke vil støtte et så enkelt og naturligt forslag som dette at orientere lokalinteresserede organisationer.

Endelig skal jeg kommentere ændringsforslag nr. 16 til § 47, stk. 5. Første del af forslaget er i sin oprindelse et socialdemokratisk forslag gående ud på, at der ved de korte høringsfrister skal bortses fra helligdage, og jeg har som et lille kuriosum konstateret, at miljøministeren ved dette forslag har defineret, at søndage ikke er helligdage. Det må jeg tage til efterretning.

Vi er selvsagt enige i ændringsforslaget, men vi kan ikke desto mindre ikke stemme for det, fordi ministeren har knyttet det sammen med en bestemmelse om, at dispensationer kan gøres betingede af, at ansøgeren skal orientere beboerne, og vi mener, det er et galt princip at pålægge ansøgeren orienteringspligt. Af bemærkningerne til forslaget

[Dorte Bennedsen]-

fremgår det også, at baggrunden er, at man ønsker at fritage kommunen for de udgifter, der kan være i forbindelse med en orientering, og pålægge ansøgeren udgifterne, men så havde det da faktisk været mere renfærdigt, hvis man havde sagt, at kommunen i disse tilfælde kunne opkræve en afgift til dækning af sine udgifter, i stedet for denne snørklede og efter vor mening højst ukorrekte fremgangsmåde.

Vi må altså på baggrund af, at ændringsforslaget består af en del, vi er enige i, og en del, vi er uenige i, undlade at stemme til det.

Leif Hermann (SF):

Jeg skal ikke sige så forfærdelig meget om alle ændringsforslagene, men vil indlede med at takke ministeren for ændringsforslag nr. 5. Det forholder sig her på samme måde som med okkerloven, at det er et ændringsforslag, der er stillet af socialistisk folkeparti og tiltrådt af miljøministeren, så det, der står i betænkningen, er altså forkert.

Det, der her har været problemet, er, så vidt jeg kan se, det radikale venstres holdning, og jeg har derfor læst, hvad det radikale venstres ordfører, fru Dagmar Mørk Jensen, sagde ved førstebehandlingen. Fru Dagmar Mørk Jensen var bl.a. betænkelig ved, at man i det, der hedder nr. 17, altså ændringen af kommuneplanlovens § 47, gav en dispensationskompetence, og fru Dagmar Mørk Jensen formulerede det således (Folketingstidende 1984-85, sp. 2954):

»Det kan være problematisk, hvis man slækker på denne bestemmelse, især hvis det skulle få afsmittende virkning på andre dele af planlægningen, idet vi jo ved, at ministeren jo ikke er alt for glad for at sige nej til de lokale myndigheder, en i sig selv smuk tanke.«

Man skulle derfor have troet, at det radikale venstre ville have været noget mere principfast på baggrund af de udtalelser i forbindelse med formuleringen af den pågældende bestemmelse.

Som det vil ses, har socialdemokratiet og SF stillet et ændringsforslag, der betyder, at ordet »afgørende« i lovens § 47, stk. 3, udgår. Det er nu formuleret af et flertal, der bl.a. består af det radikale venstre, således at ordene »afgørende vil ændre den særlige karakter« erstattes af »er i strid med hovedprincipperne i planen«.

Det, det radikale venstre har foretaget sig vedrørende dette principielle problem, som fru Dagmar Mørk Jensen trak frem i forbindelse med førstebehandlingen, er altså udelukkende en sproglig sminkning af den oprindelige formulering i lovforslaget. Jeg vil meget gerne have at vide af det radikale venstres ordfører, om der er tale om en realitetsændring i forhold til den oprindelige formulering af lovforslaget, eller om der bare er tale om, at det radikale venstres forhandlere har slugt en værre gang sminke, som miljøministeren har serveret for dem.

Endelig skal jeg sige noget om det ændringsforslag, som er stillet af socialistisk folkeparti, og som går ud på, at man skal orientere lejerne direkte og kan supplere ved annoncering i lokale dagblade og/eller ugeaviser; det er det ændringsforslag, der også omhandler § 47. Sådan som miljøministeren har formuleret det – og dér kan jeg tiltræde fru Dorte Bennedsens bemærkninger fuldt ud – må man nok sige, at der her er tale om en endda temmelig løs formulering, som ikke yder nogen form for garanti. Det er lidt sært, at det er sådan, at man, blot fordi man er lejer, kan blive henvist til en eller anden form for annoncering i dagblade og ugeaviser, og det kan oven i købet betyde en vis reduktion af fristerne, idet der undertiden kan være vanskeligheder med at få disse ting ud. Det må være et krav, at lejere, som berøres af disse forhold, skal have orienteringen om ændringerne direkte.

Medmindre de ændringsforslag, vi har stillet, stemmes igennem, vil vi ved tredjebehandlingen stemme imod lovforslaget.

Anne Grete Holmsgård (VS):

VS kan støtte de ændringsforslag, der er stillet af et mindretal, socialdemokratiet og SF. Nogle af dem er stillet alene af socialdemokratiet og tiltrådt af SF, men jeg vil gerne komme med et par kommentarer til et par af dem, da det af betænkningen fremgår, at de radikale ikke er med.

For det første mener jeg, det er vigtigt, at det ændringsforslag, der hedder nr. 9, hvor stk. 12 i ministerens ændringsforslag til kommuneplanloven udgår, i virkeligheden har ret stor betydning, for her ændrer man en procedure, hvor kommunalbestyrelsen kun kan ændre i et færdigt forslag i retning af at imødekomme beboerindsigelser. Hvis det nuvæ-

[Anne Grete Holmsgård]

rende pkt. 12 opretholdes i miljøministerens forslag til kommuneplanlov, kan kommunalbestyrelsen selvstændigt ændre i lokalplanen efter forgodtbefindende uden hensyn til de indsigelser, der er kommet, og det vil sige, at man, efter at et forslag har været behandlet i kommunalbestyrelsen, og efter at det har været ude til offentlig høring, i virkeligheden kan ændre forslaget, inden det beslutes. På den måde sætter man i virkeligheden offentlighedsperioden ud af kraft, for man kan bare ændre det efter sit eget forgodtbefindende. Jeg mener ikke, det kan være rimeligt, at man har en sådan regel.

Det andet, jeg vil tale om som principielt temmelig vigtigt i denne kommuneplanlov er § 8, stk. 1, andet punktum, som foreslås ophævet i ministerens lovforslag. Det betyder i virkeligheden, at der ikke længere er noget amtskommunalt, henholdsvis hovedstadsrådets, tilsyn med, at de kommuneplaner og kommuneplantillæg, der laves, har en sådan kvalitet, at man overhovedet kan bruge dem til at udforme lokalplaner efter. Det er derfor, paragraffen står der i den lov, der eksisterer endnu; man vil have en snor i, at kommuneplanerne ikke er fuldstændig uden kvalitet, når man senere skal udarbejde lokalplaner efter dem. Nu vil ministeren have den ophævet, og det synes jeg ikke er rimeligt, for hvad er det så for nogle kommuneplaner, man får ud af det? Det aner man faktisk ikke noget som helst om, og man kan heller ikke blande sig i det. Derfor vil jeg meget anbefale de radikale at stemme for det ændringsforslag, der betyder, at pkt. 3 går ud.

Det tredje temmelig væsentlige er spørgsmålet om at ændre muligheden for dispensationsadgang i forbindelse med lokalplaner. Det hedder i den oprindelige lov, at man kan foretage dispensationer ved mindre betydende ændringer. I ministerens forslag hedder det pludselig: »hvis dispensationerne ikke afgørende vil ændre den særlige karakter af det område, som planen forsøger at fastholde«. Det er selvfølgelig et voldsomt skred, for vi ved alle sammen, at nogle kommuner i dag bruger dispensationsadgangen meget mere vidtgående, end der står i loven, og nu åbnes der simpelt hen en ladeport, hvis det ikke ændres.

SF og socialdemokratiet har foreslået, at man tager ordet »afgørende« ud, og det betyder simpelt hen, at det stadig væk kun er

mindre ændringer, man kan foretage, og samtidig imødekommer man de kommuner, der har opført sig pænt og taget det meget bogstaveligt, at det var mindre betydende dispensationer, og dermed skulle problemet egentlig være klaret.

Men det har miljøministeren øjensynlig ikke kunnet forstå, og derfor har han formuleret et ændringsforslag, som i mine øjne er fuldstændig uforståeligt. Der står, at man i stedet for skal sige, at der godt kan foretages dispensationer, hvis det ikke er i strid med hovedprincipperne i planen. Det forstår jeg simpelt hen hverken hoved eller hale på, for hvad er hovedprincipperne i en lokalplan? Det vil jeg bede ministeren svare på her. Vi har bedt om at få det besvaret i udvalget, og jeg synes egentlig, det havde været rimeligt, at svaret havde ligget her inden uendbehandlingen, så vi vidste, hvad det er for en type ændringsforslag, vi opererer med. Det kan man simpelt hen ikke se ud af dette her, og man kan heller ikke se ud af bemærkningerne til ændringsforslaget, hvad det er, man mener. Man kunne selvfølgelig gætte sig til, at der måske var tale om en vis imødekomme af den kritik, der har været rejst, men faktisk er det ikke til at se substansforskellen på at sige ikke »afgørende vil ændre den særlige karakter af det område, som planen søger at skabe eller fastholde« og »er i strid med hovedprincipperne i planen«. Hvad er hovedprincipperne i en lokalplan?

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg er meget tilfreds med, at udvalgsbehandlingen og drøftelsen i folketinget her i dag har vist, at det skulle være muligt at få en forenkling af visse af kommuneplanlovens bestemmelser vedtaget. Der er stillet en række ændringsforslag til det oprindelige lovforslag, og der er foranlediget heraf sket en række justeringer og præciseringer af de oprindelig foreslåede ændringer.

Navnlig finder jeg anledning til at fremhæve, at der er opnået et kompromis mellem regeringspartierne og det radikale venstre for så vidt angår bestemmelsen om udvidelse af kommunalbestyrelsernes adgang til at meddele dispensation for lokalplaner. I forhold til mit oprindelige forslag er der sket en vis begrænsning af dispensationsadgangen, og det er sikkert, at de beboere i et område, der

[Miljøministeren]

er berørt af ændringen, i alle tilfælde bliver orienteret efter de hidtil gældende regler.

Det er min opfattelse, at kommunalbestyrelserne vil være tilfreds med folketingets indsats for at forenkle kommuneplanloven, og at vi kan notere, at det er muligt at forenkle planlægningsbestemmelserne uden at tilsidesætte borgerindflydelsen.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgård (VS):

Jeg må indrømme, at jeg ikke blev meget klogere, efter at ministeren havde været heroppe og fortælle, hvad der egentlig var meningen med ændringsforslag nr. 13, der handler om dispensationsadgangen i forbindelse med lokalplaner. Hvis det ændringsforslag vedtages, vil jeg bede om, at miljøudvalget bliver indkaldt, så dette her kan behandles mellem anden og tredje behandling, for det er umuligt at leve med en så uklar formulering. Der er simpelt hen ingen, der ved, hvad det går ud på, og det vil sige, at man overlader det til de enkelte kommuner at fortolke det efter forgodtbefindende. Det synes jeg under alle omstændigheder må være uacceptabelt, uanset at miljøministeren og jeg er uenige om det, der hedder, at beboerindflydelsen ikke tilsidesættes med nogle af de ændringsforslag, der ellers gennemføres – det mener jeg den gør – men under alle omstændigheder er dette her så uklart, at vi må have en eller anden præcisering af det, inden lovforslaget går til tredje behandling.

Leif Hermann (SF):

Nu kunne jeg forstå, at ordføreren for det radikale venstre ikke havde nogen videre lyst til at komme herop og svare på det spørgsmål, fru Anne Grete Holmsgård stillede miljøministeren, men tiden er jo ikke gået endnu, så man kan måske forvente, at der sker en afklaring, men ellers må den komme i udvalget.

Miljøministeren siger, at orientering vil ske på samme måde som nu, men jeg har i bemærkningerne noteret mig, at det ikke kun kan ske ved annoncering, og så må man nok sige, det er en meget løsagtig formulering, miljøministeren har givet i ændringsforslaget. Det fremgår ikke af ændringsforslaget, at den orientering, som skal ske, svarer til den orientering, man har i øjeblikket. Der står

kun, at miljøministeren kan fastsætte regler om, at kommunalbestyrelsen kan gøre sådan og sådan. Det synes jeg også er et spørgsmål, som kunne trænge til en nærmere præcisering og belysning i udvalget, når vi nu alligevel får sagen tilbage.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 2

forkastedes, idet 22 stemte for, 113 imod.

Ændringsforslag nr. 3

forkastedes, idet 62 stemte for, 74 imod.

Ændringsforslag nr. 4 og 5

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 6 og 7

forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 8

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 9

forkastedes, idet 63 stemte for, 74 imod.

Ændringsforslag nr. 10 og 11

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 12

forkastedes, idet 63 stemte for, 73 imod.

Ændringsforslag nr. 13

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 14

forkastedes, idet 60 stemte for, 74 imod.

Ændringsforslag nr. 15

forkastedes, idet 62 stemte for, 74 imod.

Ændringsforslag nr. 16 og 17

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 18

forkastedes uden afstemning.

§ 1 med de foretagne ændringer, ændringsforslag nr. 19 om indsættelse af en ny paragraf efter § 1, § 2 og ændringsforslag nr. 1 angående titlen vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Anden behandling af lovforslag nr. L 147:

Forslag til lov om ændring af lov om by- og landzoner. (Ophævelse af klageadgangen i områder, der er omfattet af en lokalplan).

(Fremsat 30/1 85. Første behandling 7/2 85. Betænkning 24/4 85).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Anden behandling af lovforslag nr. L 132:

Forslag til lov om ændring af lov om mindstebeholdninger af mineralolie og mineralolieprodukter.

(Fremsat 23/1 85. Første behandling 29/1 85. Betænkning 25/4 85).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Energiministeren (Enggaard):

Jeg vil gerne takke for den positive modtagelse, som lovforslaget har fået under behandlingen i energipolitisk udvalg. Udvalgsarbejdet har jo resulteret i, at jeg har anmodet udvalget om på mine vegne at stille et mindre ændringsforslag, og der er herefter, som det fremgår af betænkningen, tilslutning fra alle de partier, som er repræsenteret i udvalget.

Forslaget indebærer jo, at den gældende lovs minimumsgrænse for de samlede pligtige lagres størrelse skal ændres fra 4 mill. t råolieækvivalent til det, der svarer til 125 dages forbrug. Som jeg har oplyst i mine besvarelser af spørgsmål til udvalget, er den vigtigste konsekvens af lovændringen, at man undgår en opbygning af olielagre, som ellers skulle have fundet sted. Fordelen herved viser sig først og fremmest ved, at der undgås såvel en belastning af betalingsbalancen som en forhøjelse af forbrugerpriserne samlet af størrelsesordenen 1,4 mia kr. over de næste fire år. Disse økonomiske fordele vil blive opnået også med den nu indsatte minimumsgrænse på 125 dages forbrug.

Med hensyn til administrationen af loven kan jeg oplyse, at de enkelte virksomheders lagringspligt fortsat skal beregnes som en procentvis andel af virksomhedens salg og eget forbrug. I øvrigt vil administrationen indtil videre være den, at de mindstelagre, der allerede er indkøbt af Foreningen Danske Olieberedskabslagre, og som allerede er finansieret af forbrugerne, opretholdes uanset yderligere fald i olieforbruget. Disse lagre vil